



PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

18.2.2014

B7-0185/2014

PROJEKT REZOLUCJI

zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu

w sprawie rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 12 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji „wytworzonych nanomateriałów” (C(2013)08887 - 2013/2997(DEA))

Matthias Groote

w imieniu Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

RE\1020036PL.doc

PE529.536v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

B7-0185/2014

w sprawie rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 12 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji „wytworzonych nanomateriałów” (C(2013)08887 - 2013/2997(DEA))

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji z dnia 12 grudnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji „wytworzonych nanomateriałów”¹,
- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, w szczególności jego art. 2 ust. 2 lit. t), art. 18 ust. 3 oraz art. 18 ust. 5²,
- uwzględniając wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowej żywności³,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1333/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności⁴,
- uwzględniając unijne wykazy ustanowione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1129/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniającym załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1333/2008 poprzez ustanowienie unijnego wykazu dodatków do żywności⁵ oraz rozporządzenie Komisji (UE) nr 113/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniające załącznik III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w sprawie dodatków do żywności poprzez ustanowienie unijnego wykazu dodatków do żywności dopuszczonych do stosowania w dodatkach do żywności enzymach spożywczych, środkach aromatyzujących i składnikach odżywczych⁶,
- uwzględniają rozporządzenie Komisji (UE) nr 257/2010 z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiające program ponownej oceny dopuszczonych dodatków do żywności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w sprawie

¹ C(2013)08887.

² Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

³ COM(2013) 894.

⁴ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16.

⁵ Dz.U. L 295 z 12.11.2011, s. 1.

⁶ Dz.U. L 295 z 12.11.2011, s. 178.

- dodatków do żywności¹,
- uwzględniając zalecenie Komisji 2011/696/UE z dnia 18 października 2011 r. dotyczące definicji nanomateriału²,
 - uwzględniając opinię Komitetu Naukowego ds. Pojawiających się i Nowo Rozpoznanych Zagrożeń dla Zdrowia (SCENIHR) z dnia 8 grudnia 2010 r. dotyczącą naukowych podstaw definicji terminu „nanomateriał”³,
 - uwzględniając wstępne wnioski z 32. posiedzenia zarządu Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), które odbyło się w dniu 27 grudnia 2013 r.⁴,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 87a ust. 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 18. ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności stanowi, że wszelkie składniki obecne w postaci wytworzonych nanomateriałów muszą być wyraźnie wskazane w wykazie składników, aby zapewnić udzielenie konsumentom informacji; mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności zawiera definicję „wytworzonych nanomateriałów”;
- B. mając na uwadze, że art. 18 ust. 5 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności upoważnia Komisję do dopasowania i dostosowania – w drodze aktów delegowanych i z myślą o osiągnięciu celów tego rozporządzenia – definicji wytworzonych nanomateriałów, o której mowa w rozporządzeniu, do postępu technicznego i naukowego lub do definicji uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;
- C. mając na uwadze, że w zaleceniu Komisji 2011/696/UE określono ogólną definicję nanomateriałów;
- D. mając na uwadze, że w rozporządzeniach Komisji (UE) nr 1129/2011 i nr 1130/2011 określono wyczerpujące unijne wykazy dodatków do żywności, które były dopuszczone do stosowania przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 1333/2008, po dokonaniu przeglądu ich zgodności z przepisami tego rozporządzenia;
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane Komisji wyklucza z nowej definicji „wytworzonych nanomateriałów” wszystkie dodatki do żywności zawarte w unijnych wykazach i zamiast tego sugeruje, że należy się zająć koniecznością określenia szczególnych wymogów oznaczania nanomateriałów w odniesieniu do tych dodatków, w kontekście programu ponownej oceny zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 257/2010, w razie konieczności przez zmianę warunków stosowania załącznika II do

¹ Dz.U. L 80 z 26.3.2010, s. 19.

² Dz.U. L 275 z 20.10.2011, s. 38.

³ http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/emerging/docs/scenihr_o_032.pdf.

⁴ http://echa.europa.eu/documents/10162/13608/preliminary_conclusions_mb32_en.pdf.

rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 oraz specyfikacji tych dodatków do żywności, określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 231/2012¹;

- F. mając na uwadze, że obecnie to właśnie dodatki do żywności mogą się znajdować w żywności jako nanomateriały;
- G. mając na uwadze, że takie ogólne odstępstwo unieważnia przepisy dotyczące etykietowania w odniesieniu do wszystkich dodatków do żywności, które są wytworzonymi nanomateriałami; mając na uwadze, że anuluje to podstawowy skutek aktu prawnego i narusza główny cel dyrektywy, jakim jest dążenie do wysokiego poziomu ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom końcowym podstawy do dokonywania świadomych wyborów;
- H. mając na uwadze, że Komisja uzasadnia takie ogólne odstępstwo obejmujące wszystkie istniejące dodatki do żywności, stwierdzając, że „umieszczenie w wykazie składników, po nazwie takich dodatków do żywności, słowa ‘nano’ w nawiasie może wprowadzać konsumentów w błąd, sugerując, że dodatki takie są nowe, podczas gdy w rzeczywistości stosowane one były w tej postaci w żywności od dziesięcioleci”;
- I. mając na uwadze, że takie uzasadnienie jest błędne i niewłaściwe, ponieważ rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności nie przewiduje rozróżnienia na istniejące i nowe nanomateriały, lecz jednoznacznie wymaga oznaczania wszystkich składników obecnych w postaci wytworzonych nanomateriałów;
- J. mając na uwadze, że zapowiedziany przez Komisję zamiar zajęcia się, w ramach programu ponownej oceny, koniecznością określenia szczególnych wymogów etykietowania nanomateriałów w odniesieniu do dodatków do żywności zawartymi w unijnych wykazach jest nieodpowiedni, ponieważ oznacza mylenie kwestii bezpieczeństwa z ogólnymi wymogami etykietowania w celu informowania konsumentów; mając na uwadze, że sugeruje to również, że Komisja kwestionuje samą potrzebę szczególnego oznaczania nanomateriałów, co narusza przepisy art. 18 ust. 3 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności; mając na uwadze, że dodatek do żywności jest nanomateriałem lub nim nie jest, w związku z czym takie wymogi etykietowania mają być stosowane do wszystkich dozwolonych dodatków do żywności, które są nanomateriałami, bez względu na warunki stosowania lub inne specyfikacje;
- K. mając ponadto na uwadze, że jest nie do przyjęcia, aby odwoływać się do niezwiązanego z tematem programu ponownej oceny, który istniał już w chwili, kiedy ustawodawca postanowił wprowadzić jednoznaczne wymogi etykietowania w rozporządzeniu w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, gdyż jest to próba unieważnienia tych wymogów etykietowania w trzy lata po ich wprowadzeniu;

¹ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 231/2012 z dnia 9 marca 2012 r. ustanawiające specyfikacje dla dodatków do żywności wymienionych w załącznikach II i III do rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 83 z 22.3.2012, s. 1).

- L. mając na uwadze, że Komisja sugeruje, aby stosować standardową definicję określoną w zaleceniu Komisji 2011/696/UE oraz próg 50% z zastrzeżeniem ogólnego przeglądu, lecz bez podania terminu tego przeglądu;
- M. mając na uwadze, że zgodnie z zaleceniem Komisji w szczególnych przypadkach uzasadnionych obawami o środowisko, zdrowie, bezpieczeństwo lub konkurencyjność próg liczbowy rozkładu wielkości cząstek wynoszący 50% można zastąpić progiem wynoszącym od 1% do 50%;
- N. mając na uwadze, że według opinii SCENIHR do identyfikacji nanomateriału można by zastosować wartość 0,15% w oparciu o podejście statystyczne;
- O. mając na uwadze, że Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności w porozumieniu ze swoim Komitetem Naukowym i siecią ds. nanomateriałów w żywności i paszach poinformował Komisję w dniu 3 października 2012 r., że ze względu na obecne wątpliwości związane z bezpieczeństwem należałoby rozważyć możliwość przyjęcia niższego progu liczbowego do zastosowań związanych z żywnością, np. 10% zamiast proponowanego obecnie w zaleceniu 50% progu;
- P. mając na uwadze, że we wstępnym wniosku z 32. posiedzenia zarządu ECHA stwierdzono, co następuje: „Zarząd i dyrektor wykonawczy Europejskiej Agencji Chemikaliów są zdania, że dostępne obecnie informacje o nanomateriałach są niewystarczające, by należycie ocenić ich potencjalne skutki; sytuacja ta musi się zmienić na lepsze względu na cel, jakim jest ochrona zdrowia ludzi i środowiska”;
- Q. mając na uwadze, że według reprezentatywnego badania na temat postrzegania nanomateriałów przez społeczeństwo, zrealizowanego w 2008 r. przez Niemiecki Federalny Instytut ds. Oceny Ryzyka (BfR), publiczna akceptacja nanomateriałów jest najniższa w przypadku ich stosowania w żywności¹;
- R. mając na uwadze, że według wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia w sprawie nowej żywności definicja „wytworzonych nanomateriałów” wprowadzona w rozporządzeniu w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności ma zastosowanie tylko do nowej żywności;
- S. mając na uwadze, że – w świetle opinii SCENIHR, Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) i ECHA oraz badania zrealizowanego przez BfR – zastosowanie nanomateriałów w żywności może budzić obawy związane z bezpieczeństwem;
- T. mając na uwadze, że proponowany przez Komisję 50% próg jest zatem niezgodny z podstawowym celem dyrektywy, jakim jest dążenie do wysokiego poziomu ochrony zdrowia i interesów konsumentów; mając na uwadze, że 10% próg zalecany przez EFSA byłby bardziej odpowiedni, z zastrzeżeniem przeglądu;
- 1. jest przeciwny przyjęciu rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 12 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011

¹ http://www.bfr.bund.de/cm/349/public_perceptions_about_nanotechnology.pdf.

w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności w odniesieniu do definicji „wytworzonych nanomateriałów”;

2. uważa, że rozporządzenie delegowane Komisji nie jest zgodne z celem i treścią aktu podstawowego oraz że wykracza ono poza uprawnienia delegowane przekazane Komisji na mocy aktu podstawowego;
3. wzywa Komisję do przedstawienia nowego aktu delegowanego uwzględniającego stanowisko Parlamentu;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i do powiadomienia jej, że rozporządzenie delegowane nie może wejść w życie;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.